

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIO: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50
Cuba, Puerto-Rico y Extranjer, 2'50

¡AVALL!

EL COTXERO.—Noys, lo qu' es al final d' aquesta baixada, no hi ha remey, ens estrellém.

ELS VERDADERS ECLIPSES

L'eclipse de sol del dilluns ha tingut el privilegi de interessar al món enter. Els sabis astrònoms més famosos varen donar-se cita en la nostra Espanya per a millor observar-lo, i han quedat molt satisfets del seu viatge, ja per la llàmpida del cel d'Espanya que 'ls ha permès apreciar admirablement totes les fases del fenòmen celeste, ja per la franca hospitalitat amb que han sigut acollits per tot arreu hont han anat a instalar sos instruments d'observació.

Es molt probable, doncs, que al anar-se'n cada hù casa séva se'n emportin una ventajosa idea del nostre país. Fins a cert punt té rahó aquell periòdic que deixa l' altre dia:—L'eclipse de sol contribuirà a que's reanuin les relacions d'Espanya ab les demés nacions del món civilitzat.

Y té rahó, principalment, en el concepte simbòlic, ja que això vol dir en puritat:—Perque Espanya brilli, es necessari que se li apagui'l sol en mitj del dia; aquell sol que avants mai se ponía en els seus dominis.

Sens dupte, per compéndreho així son avuyants els que procuran que la nostra nació s' queda completament a les fosques.

**

L'eclipse de sol, previst y anunciat ab tanta anticipació pels que portan el compte exacte y puntual del curs dels astres, es després de tot un fet naturalíssim, y que no havia de interessar a ningú.

Altres son els eclipses de caràcter permanent que a tot hora s'estan realisant a Espanya, sense que casi ningú arribi a ferne cas.

Aquell, no hi ha sagut un sol espanyol que ab el vidre fumat als dits, no busqué un siti a propòsit per observar-lo; els terrats de les cases s'han omplert de observadors casularis, y mentres ha durat l'espectacle s'ha suspès o poch menos la vida ordinaria de las poblacions. Ningú parlava d'altra cosa que del eclipse de sol.

En canvi en els altres eclipses ningú s'hi fixa.

Se realisan en el cel de la política, cada dia més negre y enterbolit: son nuncis de grans desgracias, de calamitats horrendas, de malestars incurables, y no obstant ningú procura evitarlos. Davant d'aquests eclipses, Espanya es ben bé l' país del «Tant se m' endona».

Ni un sol astre dels que en totes las nacions modernes iluminen las vías del progrés ab resplandors esplèndidats, pot brillar aquí ab tota la séva pureza: tots sufren la interposició de un cos opach que 'ls eclipsa.

**

Al astre de la llibertat de consciència l' enterboleix la espessa condensació dels vapors d' encens y cremallots de llantia que provoca tot hora una reacció santurrana, hipòcrita y desenfrenada. S'ha fet la fosca en molts esperits, y 'ls uns per torpesa y 'ls altres per càlcul acceptan bonament aqueixas teñebres horripilants que embolcallan la mort moral de tot un poble.

Al astre de la llibertat d' ensenyansa l'eclipsan com un vel negre l' manté y la cogulla de las corporacions religiosas, apoderadas de la educació de la infància y de la juventut estudiosa, incubadòras de tota una generació de idiotas y llanuts.

Al astre de la llibertat política s'hi oposan las tafurerias de las pandillas que monopolisan el govern del país, juramentades per no deixarlo, mal la nació s'enfonzi. A favor de las tenebres que promouhen, sustituhint la llei per l' arbitrarietat, erigint en règim ordinari y permanent, el de la suspensió de las garantias constitucionals y l' del estat de guerra, menjan a la segura, perden impensis y ofegan tota veu acusadora que s'alsi en contra de sas demasias y de sas intolerables abusos.

Al astre de la llibertat de imprenta l'enfosqueix totalment l' amenassa constant que pesa sobre 'ls periòdics y 'ls periodistas, ansiosos de llum y d'esplay.

Tot aquí està eclipsat.

Tenim eclipse permanent de moralitat administrativa; eclipse perpètuo de aptitud per a governar la nació, fecundant sas riquesas naturals; eclipse de formalitat en totes las esferas que s'relacionan ab la vida del Estat; eclipse de previsió; eclipse de vergonya.

Y en mitj de tanta fosca, ara mateix està a punt d'eclipsarse l' última pesseta dels espanyols.

**
Doscents ó trescents mil barruts que s'han adjudicat al paper de casta privilegiada, dominan sense contrast sobre disset milions d' espanyols, convertits en parias.

Y això es degut senzillament a que s' efectua també en las capas inferiors de la nació, un eclipse més espantós que tots els altres: l'eclipse de las energias populars, un dia tan poderosas y avuy completament enervadas.

Espanya, doncs, viu (si això es viure) baix l'influencia permanent de un sens fi d'eclipses que tot ho entenebran y que avuy mateix han acabat per enfosquir tots el camins de salvació, si es que algú no queda d'expedit.

Aquests son els eclipses, que ab molta més rahó que l'últim de sol, al fi molt passatger, no podrán menos de cridar un dia ó altre l' atenció de tot el món civilizat. Y llavors no vindrán com ara 'ls sabis benevolents a observar-lo en bé de la ciència: vindrán els voltors, els corps, tota la caterva d'aucellets de rapinya, que adelarats acuden sempre a la fator de la carn morta.

Y llavors tots els eclipses parcials que avuy s'efectúan y que ningú s'cuida d'evitar, se resumiran en un:

L'eclipse total de Espanya, per tota una eternitat.

P. K.

AY com ara hem sentit que l' catalanisme estiga subjecte a las midas excepcionals dictadas per la suspicacia del govern.

Perque l' tal catalanisme, més que fentlo objecte de certas persecucions, se combat alsantli la camisa. Y això es lo que faríam nosaltres, si ell tingüés sisquera lliures las mans pera defensarse.

Dihem això a propòsit de la notícia publicada per alguns periòdics afirmant que l' rey de las húngaras ha reconegut las antigues constitucions de Catalunya pel dia que tinga la ditxa immensa de reinar. Ab aquest palangrer ha volgut agafar peix, y se suposa que son molts els Ullsos catalanistes que han mossegat l' esquè.

Res mes se necessita pera desacreditar a un partit, que fins ara tan havia blassonat de serli indiferent la forma de govern y hasta la persona del jefe del Estat. Ara a lo menos sabém de quin peu coixeja. Ara a lo menos veym la facilitat ab que llenys la barretina pera encasquetarse la boyna.

May las torpesas d' en Silvela perseguint el catalanisme li farán tan mal, com las torpesas dels catalanistas f'mateixos que entregan l' ànima al diable, acceptant las magarrufas d' en Carlos VII.

Perque tots els elements lliberals, que constitueixen la immensa majoria del poble català, aclarida la qüestió, sabré quin es el puesto qu' hem de ocupar enfront de aquesta nova encarnació del odiós y eternament odiat carlisme.

Apenas contractat l' empréstit titulat de la consolidació, perque l' seu objecte es unificar els deutes pendents, la major part del ministres extenen las mans a n' en Villaverde, dihentli:—Part hi vull.

El minstre de la Guerra vol comprar canons; el d' Obras públicas se daleix per colocar amichs, ab l' excusa dels canals y dels pantanos, y tots en general diuen lo mateix:—Ja que tenim quartos, gastémlos.

Fàcil serà qu' en Villaverde puga resistir l'avalanza dels seus companys de desordre y despilfarro.

Y no hi haurá ningú que tapi'l forat cada vegada més gros, pel qual s'escorra la fortuna de las generacions futures?

S'ha efectuat a Madrid la votació pera nombrar president de l' Academia de Jurisprudència: dos eran els candidats: en Villaverde y l' Azcárate.

Donchs bé; al objecte de impedir que surés la candidatura del ilustre republicà demòcrata, van ferse las trampas més indignas, fins al punt de haver sortit de l' urna molts més papeletes que votants.

¡Això en tota una Academia de Jurisprudència, y per un càrrec purament honorífich!

Ab tal motiu, s'atribueix a un bagulaire molt conegut a Barcelona per la seva barra electoral, la següent frasse:

— El dia que vagi a Madrid y m' proposi ser President de l' Academia de Jurisprudència, m' valdré dels meus medis y me'n faré nombrar. Perque de aquestas cosas jo'n sé més que tots els académichs junts.

Ara diuen qu' en Villaverde s'querellarà d' injuria contra 'ls periòdics que han dit que la Tabacalera, agrahida a lo molt que ha fet per ella, s'proposava obsequiarlo ab una vajilla de valor 30 mil duros.

Sembla mentida qu' en Villaverde fassa semblants escarafalls, quan precisament la vajilla que li ofereixen, podria ferla servir per obsequiar als periodistas en capella, tal com' acostuma a ferse ab tots els reos condemnats a mort la vigília de l' execució.

Y així, si encare 'ls periodistas l' atacan, podrá dir que son una colla d'ingrats.

En Gasset ha decretat l' establiment de tribunals de honor pels enginyers de camins, canals y ports, y ara son moltes las corporacions que demandan la mateixa prerrogativa.

Tothom busca la manera d' eludir el cumpliment de las lleyes generals; tothom s'ampara en el privilegi de classe.

Y ja veurán com aquí a Espanya, quants més tribunals de honor existeixin, menos honra hi haurà.

Diuen els sagastins que D. Práxedes està dispost a arrostrar novament las responsabilitats del poder.

Vels'hi aquí una cosa aqueixa de la responsabilitat, que per més que incorri en ella, may se li exigeix.

De altra manera, Espanya quan se va veure forada a entregar las sévases colonias als Estats Units, hauria dit als yankees:

— Ja que prenen els pans, quédinse ab la torna. Aquí tenen a n' en Sagasta; ja l' poden embalsamar, ficar-lo ab alcohol dintre de un gran pot de viu, y encarregar a Barnum que l' ensenyi per tot arreu com un fenòmeno.

Per vegin lo que son els boers. La senyora d' en Krüger, esposa del president de la República, té a la guerra, exposant el pit a las balas, 31 nets, 4 fills, 6 gendres y un gran número de parents.

Consti que aquests exemples de abnegació y austerioritat, únicament els pobles republicans saben donarlos.

O si no, diguin: ¿quins fills del capitossos de la monarquia van anar a las guerras de Cuba y Filipinas?

Per això mentres aquí s'perden las colonias, allá se salva la patria.

CARTAS DE FORA.—Cornellà.—Fá tres mesos que l' electricitat no ns dona llum, suposantse per uns qu' es perque l' Arcalde no vol y per altres que perque l' empresa no cobra: lo bonich es que si's pregunta a algú regidor, fá aquest la mitja rialleta y diu:—Veurá, com apena tenim cap sessió, no'n sabém res.—Y així va la administració de aquest poble. Per una part tenim una costosa plassa-mercat que no produueix de bon tros lo que's calculava, y per altra, en dels punts més cèntrics un cementiri asquerós que fa 15 anys que no serveix sino per ensenyar els restos mal enterrats. En canvi, l' arcalde que tal cosa desculda, no deixa de assistir a una sola professió, com si considerés que 'ls arcaldes sols s'han de donar a coneixer anant a lluhi'l garbo en aquesta classe de manifestacions.

... Igualada.—Veyent que s'han millorat las condicions de molts traballs, en augment de jornal y disminució d' horas, els fabricants de teixits han resolt que de las 12 horas y quart que s' traballa se'n traballin únicament 12, y un cop demostrada aixís la seva esplendides, han constituit una associació de resistència, ab fortes cantitats depositades, que aniran perdent els industrials que intentin millorar la sort dels seus operaris. Pero no deu ser tan fiero el lleó com el pintan, a jutjar per la rebixa de dos horas y mitja que han obtingut els tintorers de la Igualadina, marcant el camí que han de seguir els que pretengan millorar la séva sort.

Bisbal del Panadés.—Aquell ditxo antich que deya: «No hi ha més cera que la que crema», ara s'haurá de modificar en aquesta forma: «No hi ha més cera que la de mossen Manuel.» Ho pensém així, perque l' nostre rector ha determinat que 'ls ciris que 'ls feligresos portavan a l' ermita de Sta. Cristina passin tots a poder seu, encare que la santa s' quedí a les fosques. L' altre dia va anexionar-se una arroba de cera depositada a l' ermita, y perque 'l pobre ermità s' havia reservat dotze ciris per fer llum a

l'imatge, per poch li treu els ulls. Y es lo que tothom pensa: ¡Quànta afició á la *cera* aquest bon senyor! ¡Será que tracta de fer alguna *enceradada*!

Amposta.—Mentre se celebrava la professió de Sant Isidro, els dos homes negres que seguian á retaguardia del Sant y 'ls bous de llaurar, se llansaren furiosos contra la quixalleta que estava recullint els paperets de color tirats per les donas desde 'ls balcons, y s' esbravaren ab ells a pinyas... lo qual (pegar els capellans á las criatures) no es la primera vegada que succeeix, sent fàcil que al millor dia trobin qui 's hi posi els peus á rotllo, si las autoritats no cuidan de intervenir-hi.

Sant Andreu de Palomar.—Una petita rectificació. El fet de la cotisió obligatoria imposta cada setmana a las traballadoras y dels exercicis místichs á que se les obliga cada dissapte, no passa al *Vapor del fil* conforme devam per un error de caixa, sino al *Vapor del fil*, qu' es ahont exerceix las seves funcions l' encarregat Fontcuberta.

EN «CANALITOS»

A horas d' ara, jno se'n ha penedit pocas vegadas en Silvela d' haverlo fet ministre! Avans, allò era un gust.—Noy—li deya:—m convé que 'l teu diari dugui que jo soch guapo. L' altre corria á la redacció, y tris tras, tris tras... «Digan lo que quieran las oposicions, es impossible desconocer que el señor Silvela es uno de los politieos más bellos, más esbeltos, más voluptuosos que poseemos.»

—Noy, ara haurias de posar que soch sabi. «El tacto, el talento, las altas dotes del Presidente del Consejo son proverbiales en Espanya y fuera de ella.»

—Noy, digas que ho faig molt bé.

«La labor del señor Silvela, como producto de una intelligença superior, darà dies de gloria á la patria.»

L' *Imparcial*, si no l' orga, era l' acordeón del govern, y don Francisco sabia que entretingut ab la promesa de la cartera, el popular diari rotatiu 's deixaria matar en defensa séva de sus actes.

En Dato, que la sab mil vegadas més llarga que 'l seu amo, ja li deya:—Senyor Silvela, no sigui tonto: vosté prometili ferlo ministre, pero no vaji depressa á cumplir la paraula. Es la millor manera de tenir l' *Imparcial* segur.

Pero don Francisco que, al fi y al cap andalús, es vanitosot, va volgwer un dia imitar á Cristo, y va exclamar bondadosament:

—Vaja, ja ha arribat l' hora. ¡Deixeu que 'ls nens vinquin á mí!

Y en Gasset va ser ministre.

Y l' endemà l' *Imparcial* ja va comensar, encare que dissimuladament, á atacarlo.

—¡Bo!—dium que deya en Silvela, llegintihi un *suelto* ahont se li dirigia una puntada:—¡esá dir, noy, que t' faig ministre, y tú ho arreglas tan bé que t' posas á tirarme pedras?

—Es necessari—li respongué en Gasset:—haig de ferho aixís per forsa. ¡No veýeu que si 'us alabava, la gent, que aquí es molt maliciosa, s' pensaria que ho faig per gratitud? Deixeu que 'us ataqui: aixó 'ls donarà una idea de la meva independència.

—Bé, es que aquesta independència m' està reventant.

—¡Qué voleu ferhi! Hi ha que dissimular y daurar una mica la pildora si desitjém que la gent se l' empassi.

Y en Dato en seu baixa anava repetintli:

—¡Ho veu? ¡qué li vaig dir? Els homes y 'ls diaris no s' conquistan *dantlos* carteras, sino senzillament *prometénlashis*.

Pero es alló: ¡Deu ens quart d' un ja está fet! Una crissis ministerial no s' pot provocar cada quatre días. Ademés, el xicot havia demostrat unes iniciativas tan originals y graciosas...

A Madrid molta gent ja li deya en *Canalitos*. Parlava tant de fer canals de poble á poble y de barri á barri, que 'l nom de *Canalitos* va cäureli entre cap y coll, sense sapiguer per ahont li havia vingut.

Altres li van treure «l' ministre de las *quatre cosas*: Agriculture, industria, comers y obras públicas. ¡Quatre cosas per un jove de l' edat d' en *Canalitos*!»

En Silvela de tant en tant cridava á n' en Gasset:—¡No m' podrías posar un *suelto*?

—No, senyor. Apoyar el govern, seria matar el diari.

—¡No m' podrías dedicar un bombo?

—Imposible: el periódich se 'n ressentiria.

—¡No m' podrías...?

—No puch res. Y per altra part, heu de recordar que si hi vingut al ministeri, ha sigut per desenrotllar el meu antich plan de canals.

¡Pobre xicot! ¡Quan un pensa que tanta lluya, y tantas tamborellas y tants plans no han de servir per res!... ¡Quan un reflexiona que demà ó demà passat el treurán del ministeri, sense tenir per res en compte els seus grans estudis sobre la canalisió d' Espanya!...

Un tranquil ja crech que va cantarli una tarda, sota 'ls balcons del seu despaig:

«Santo que fuiste periódico
cuyos escritos leí,
los canales que tú hasgas
que me los planten aquí.»

FANTASTICH.

NOTICIAS FRESCAS

—Home, m' ha de fé un favor.
—Mal siguin dos. ¡De qué 's tracta?
—Vosté que ve de Madrid
y ha parlat ab gent granada,
veyám si 'm posa al corrent
de las cosas que avuy passan

y m' explica lo que fan
á la vila coronada.
—Ayay! ¡Que vol dir que aquí
no ho saben tot!

—¿Qui? ¡Nosaltres?
—No veu que tenim... malalts
y 'l metje, qu' es el qui mana,
no deixa enrahoná á ningú
y al que arriba á practicar
me li envia un practicant
ab un *recado* que 'l balda?

—Pero la prempsa ¡que dorm?
—Casi casi; fa bacaynas,
y quan se desperta un xich,
si parla, ho fa ab tanta paua
y tanta circunspectació,

que 'l pobre lector acaba
per no saber qué vol dir.
—Home, aixó sí que té gracia.

—Si 'n té? Més de lo que's creu:
un ratet que estigui en vaga,
agafi un diari; veurá
quín modo de fer xaradas.
Tot ho arreglan ab l' *etcétera*.

—Diu qu' en Paraíso acaba
de... etcétera.» «Els comerciants...
etcétera.» «Moltas Cámaras
han determinat... etcétera.»

«El govern sembla que parla
de... etcétera, y si 'l pais
segueix... etcétera, tracta
de... etcétera, y luego... etcétera.»

—Deu etcéters per ratila!
—Donchs, fill meu, allá á Madrid
están com el peix a l' aigua.
No s' amohnan per res,

y mentres l' empréstit d' ara
els vají bé, com suposan,
y puguin trobar la manya
per dintre de mitj anyet
tornarne á engipona un altre,
lo demés tant se 'ls endona.

Per ells lo gran qué es xalarise,
tení un duro per gastar,
saber si 'l diumenje mata
el *Minuto* ó l' *Algabeño*,

y, amunt ¡que visca la patria!
—¿Qué diu en Silvela?

—Aquest
fa 'l mateix que la quixalla.
Per ferse passar la pór,
crida, pica, xiula, canta;

pero, ho sé de cert, quan creu
que no 'l veu ningú, s' extranya
de sé encare al candalero,
y amaneix desfilas y árnica
pel dia del cap-girell,

que no té de tardar gayre.
—¿Será aviat?

—Aixís m' ho han dit
personas ben enteradas.
—Naturalment, allavors
altra vegada en Sagasta,
¡no li sembla?

—¡Qué sé jo!
Ell no 'n té pas gayres ganas,
segons m' ha manifestat.

—¡Ah! ¡L' ha vist?
—Dugas vegadas.
—¿Qué li ha dit?

—Lo de costum:
que convé no alborotarse,
que tots hem de transigir,
qu' Espanya es molt desgraciada,

y qu' ell està disposat
á darho tot per la patria,
pero... que no creu prudent
anarhi depressa.

—Vaja,
vé á di en bons termes que 'l mort
val més que 'l carregui un altre.
—Aixó mateix.

—¿Y no 's diu
qué 'n sortirá de la marxa
que ha pres l' *Unió Nacional*?

—Se suposa que á la llarga
ó la curta... ja m' entén.
—No l' entenç de res.

—Caramba!
pues se suposa que... etcétera.

—¡Ah! ¡Vol dir que... ¡Nada, nada!
Etcétera... y endavant.
—Ara, reserva.

—Un cadavre.

C. GUMÀ.

Ó ARA Ó MAY

S' acosta l' hora de la batalla. Els que contra tota llei y tota rahó pretenen que duri l' imperi de la desvergonya y del despilfarro, s' preparan á fer us d' una forsa que no deuria esser séva perque ni la pagan ells, ni es creada pera defensar abusos; els que fermes en son dret volen el régime de la justicia y la equitat, s' aprestan á la lluya dispostos á acudir al terreno ahont els cridi l' insensatés de sos enemichs.

A un cantó 'ls fracassats, que no volen deixar las alturas del poder per pór á las responsabilitats que podria exigirlos un govern d' homes de bé; els ineptes, qu' encegats per son estúpit endiosament, no poden, ni voldrían, regoneixer sa petitesa; els concussionaris, que no vacilan en admetre descaradament de las empresas qu' han rebut los favors, regalos valorats en trenta mil duros; els vivi-

dors de totas las banderias, que viuhen avuy en la oposició ab las engrunas dels robos d' ahir y empenyat els robos de demà; els privilegiats, els aduladors y tots els que, inconscients algúns, cincich la immensa majoria, constitueixen el destorb principal que dificulta la marxa regular de la societat honrada.

A l' altre cantó els que traballan, els que pensan, els que pagan, els modestos, els anònims, els explotats, la massa honrada, els decents, tots els que desitjan moralitat y progrés.

S' han romput ja las hostilitats. Els de dalt han esgrimit ja alguna arma de mala fe com totas las que manejan ells. Propagan tota mena de calumnias contra las figuras principals del bando contrari; ja saben que sos enemichs no poden pagarlos ab la mateixa moneda, en primer lloc porque 'ls ho vedea la decencia, y després perque no pot fer mal á la brutícia el calificarla de pudentia.

Qui no pot defensarse ab rahons, insulta. Així ho fan nostres governants valguentse dels diaris que subvencionan y dels que compran; pro es tan gran el descrédit que pesa sobre 'ls homes qu' ocupan el poder, que ja no poden offendre sas inventivas.

La lluya comensa. O ara ó may més. Socialistas, republicans, neutres, tots els que apparentem sembla que no tingúen res que veure en *La Unió Nacional*, hem d' ajudarla de ferm, perque sa campanya es la campanya de la nació contra 'l govern; d' una nació empenyada en redimirse, contra un govern entossunit en oprimirla.

No fassan por á ningú las conseqüencies de la lluya; lo incert de demà es mil vegadas preferible á lo espantosament vergonyós d' avuy.

JEPH DE JESPUS.

Habia un vehi de Málaga va tirarse de cap al mar ab l' intent de suicidarse; pero un gos al véurelo, se llansá á l' aigua darrera d' ell y logrà salvarlo.

Es lo que dirá en Silvela:—En un cas de desesperació no hi ha res millor que contar ab un.... Villaverde.

De primer van dir qu' era un estafa; després qu' era un solemne vividor que s' enriquia á las costelles de las Cámaras de Comers.

En aquesta tessitura els ministerials combaten á n' en Paraíso.

Pero, á lo menos, pel nom, Paraíso es equivalent a Cel. Y ja ho diu el refrán:—Qui al cel escup....

Se va acostant l' istiu á marxes dobles, y ab l' istiu el pago de un dels trimestres de la contribució.

Se va acostant l' istiu... y ja sé qui suarà.

El govern.

Els comisionats de la *Unión nacional* intentavan anar á Palacio á exposar las sévas queixas á la reyna.

Pero 'l govern que guarda las portas de aquella casa no 'ls ha permés la entrada.

Se coneix que al govern comensa á ferli una mica de por el madapolán sensible.

Perque ell ja ho presúm que un dia ó altre, de aqueix madapolán podrá ferse'n els mocadors ab que tindrà de aixugarse las llàgrimas.

Ab motiu de lo succehit durant l' eclipse de sol, casi s' pot afirmar qu' Espanya està desconeguda.

¿Saben per qué?

Per no havérseli ocorregut á cap dels infinitis empressaris de toros que tenim, disposar una corrida á l' hora del eclipse.

Vaja que ja ni 'l seu negoci entenen. Perque su primít el sol, haurian pogut cobrar totas las entrades com de sombra.

¿Varen veure 'l mapa d' Espanya representant l' eclipse, ab una faixa negra transversal que indica la sóna de la sombra?

Fixinshi y veurán que la Peninsula té la forma d' escut heràldich, y la faixa simula una cosa molt apropiada.

La banda de bastardia.

A Roma, mentres se celebrava la festa de la canonisació de no recordo quins sans, va morir un pelegrí, víctima de un atach de apoplegia.

Ja tenen ab ell un nou candidat á la santedat.

Poden canonisarlo també, que aixó ben poch costa, nombrantlo advocat contra las feriduras.

* * *
Al mateix temps varen despendres alguns adoros de un altar cayent damunt de una pelegrina, y deixantla tan mal parada que 's tem per la séva vida.

A jutjar per la mostra, no s' pot negar que 'ls dos sants novament canonisats s' han inaugurat fent

L'ECLIPSE Ó LA BARALLA DEL SOL Y LA LLUNA.

EL MUNICIPAL CELESTIAL.—Mirad noys que si no vos descompartiu, vos llevo al cuartelillo.

un parell de miracles, que n' hi ha per fer tornar blava la blanca sotana de Lleó XIII.

El nou governador de la província de Barcelona era arcalde de Valencia y 's diu Dorda.

Venint de Valencia es fàcil que porti moltes xufas per repartir.

Y dihentse Dorda, no serà difícil que acabi per ser un governador D'òrda-go.

Els prínceps quan s' enamoran, generalment no's poden casar ab qui volen, sino ab el contrayent que aconsella la rahó d'Estat.

Si es que l' cor els diu alguna cosa han d' ofegar la séva veu, sent en aquest punt més infelissons que l' últim dels seus súbdits, ben lliure de casarse ab qui millor li sembli.

La rahó d'Estat!... Vaya una gran cosa!

En lloch de atendre a la rahó d'Estat, més valdría examinar l'estat de la rahó dels prínceps que passan per semblant pegiguera, y sobre tot l'estat de la rahó dels pobles que consenten la subsistència

ni com a millors.

Aquesta es l'única forma de votar que tal volta siga respectada.

Pot aplicarse l'sufragi en els concursos de bandas; pero no en els concursos de bandos.

Apúntinse aquesta notícia que publica un periódich de Manila:

«El govern d'Espanya ha enviat 300.000 pesos á que ascendeixen, després de ben ajustats els comptes, els havers devengats per las ordres religiosas en la cura de ànimes en aquestas illes, després de perdudas las mateixas per la soberania espanyola.»

Y ara, contribuents, descrismeuvos, que quan caygueu extenuats per no aixecarvos may mes, no us han de faltar frares que vingan á cantarvos las absoltas.

Ey, s' enten: sempre que al govern li quedin uns quants mils naps per pagarlas.

L'import de las pensions per las creus de Guerra y Marina concedidas en las últimas campanyas as-

cendeix á la friolera de 36 milions de pessetas anuals.

Hem perdut las colonias, pero queda un cens anual de 36 milions de pessetas, que cobran ab tota puntualitat els que van tenir la gloria de no saberlas defensar.

Y encare gran sort hem tingut de pèrdrelas. Si las arribém á conservar, no hi hauria hagut prou milions al pressupost per recompensar als heroes.

* * *
Avuy Espanya es un cementeri.
Un cementeri ple de creus... pensionadas.

Á LO INSERTAT EN L'ÚLTIM NÚMERO

1. CARTA-XARADA.—Ca-so-ri.
2. ANAGRAMA.—Madís—Mudas—Dumas.
3. TRENCÀ-CLOSCAS.—Las Cantonadas.
4. ROMBO.—

P	A	M						
C	A	L	A	F				
P	A	L	A	C	I	O		
S	A	L	A	M	A	N	C	A
M	A	C	A	R	I	A		
F	I	N	I	R				
O	C	A						
A								

5. GEROGRÍFICH.—Com mes ombra, menos sol.

Han endavinat todas las soluciones els ciutadans Miranius, Pep de la Faluga, P. Trifulcas y Un Barretaire; n' han endavinadas 4, D. Aura, Cap-cigrany y A. de la Punxeta; 3, Un espavilat y Ciri-neo; 2, Un que 's gasta del saig; y 1 no més, Un tranquil y Anton de las bitllas.

XARADA

Jo després d' haber dinat sempre vaig á pendre hu-dos al hu-dos del Panadés ters ó bé un xiquet de ron perque hi veig una total que té una hu-quart com un sol.

TAP DE SURO VILAFRANQUÍ.

ANAGRAMA

Tota disputa he tingut ab el noi de la Sió perque va robar un tot á la senyora Rodó.

LA CANYA.

GEROGRÍFICH
carli carli

perill prill

QUIMETA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans: Un eclipsat, Senyó dels carmel-los, Ateo-lli, Feliu de Llavyol, Antonio Oliva, Josephorum del Vivorum, A Staps, J. Alberti y P., A Pascual, Amadeu Mateu Plà, J. Montabriz, Peret Piula, Marqués dels Granjas, Albert, Joseph Tres Puig, Silenò Nomar, Lluís Torné Ribó, R. Pladeval, A. Monrós y Luis Peris: *Lo que'n envian aquesta setmana, no fá per casa.*

Ciudadans: Sisket D. Paila, Un Badoch, Anís de Cumí, Nano de la Llesca, Noy de Capellades, J. Romanos, Joseph Batista, Noy Piu, A. Meseguer, Met Garibaldi y Joseph M. Feliu: *Insertarem alguna cosa de lo que'n envian.*

Ciudad: Fidel Delfí: Vosté no passa gayre ànsia d' aixó de la consonància. Ademés es massa picant.—J. Ratsill: Versos á la Primavera? Si ja van tranyals als Orientals...—M. Valls: No es gènero de casa.—J. Gratacós F.: Deu ser inutil que li contestem respecte á la primera, ¿veritat? La d' aquesta setmana es fluixa.—J. R. y R. (Salou): Procurem complaure'l. Quimet Borrell: Ha fet una mica tart y ademés, ja estavam tips d'eclipses y de versos al Sol. ¿No troba qu' es donarli massa importància? Després cada dia hi seriam.—J. Moret de Gracia: Aprofitarem els més madurs.—Lari: Totas dugas van bastant bé; la segona es més cuydada.—E. Just y Pastor: No va mal.—Joan Parelada: Els dibuixos no'ns serveixen.—P. del C.: El sonet està carregat d' adjetius per l'afany d'aconsonantar; ab lo altre tampoc faré res, s' hauria de restaurar tot de dalt á baix.—E. Argilaga: No's pensi, potser faria més mal al Gobern la séva poesia que 's acorts de l' Unió.—M. Macaya: Es ben feteta, però tanca un pensament tant migrat...—J. S. Ardévol: Acaba malament. ¿Qué li costaria fer triomfar als bons? Pensis'hi bé y fassin un drama que l'aniré á veure. L' epígrama no'ns ha fet tanta gracia.—F. Carreras P.: Anirà molta part de lo que 'ns envia.—J. C. (Bañeras): No té prou interès.—Manuel Salvia (Gibara): Ho sentim, pero no 'ns es possible cumplimentar els seus desitjos.—M. de C. (Argentona): Mirarem d'aprofitarne una de las dugas.

ANTONI LOPEZ, editor, Rambla del Mitj, 20.

Impremta de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.